

Giá mà...

“Chỉ một phút duy nhất nó biết được một sự thật phũ phàng. Người mà nó yêu thương thật ra là chị họ của mình”

Ngày xếp lớp ,nó được cô giáo phân ngồi cạnh con nhỏ. Nó nhất quyết không đồng ý với đầy đủ lý do biện minh. Đây là ngôi gần con gái không tự nhiên, này là ngôi gần dễ gây hiểu lầm...Dù có đưa ra ngàn trăm lý do nhưng cô vẫn một mực bắt nó phải ngồi cạnh con nhỏ ấy. Mặt nó nhăn nhó không hài lòng với sự sắp xếp của cô.

Nó trở thành trung tâm của lớp, mọi con mắt đổ xô vào nó. Đứa này thì cười, đứa kia thì bình luận làm xôn xao lớp học.

Lúi thủi ôm cặp xuống chỗ được định sẵn trên tay cầm một viên phấn. Cả lớp ngạc nhiên. Mọi người dõi theo hành động nó lúc này.

Nó đem phấn vạch “ranh giới”. Bên này thuộc quyền sở hữu của mình, bên kia thuộc quyền sở hữu của con nhỏ kia. Không ai được xâm phạm địa phận của chủ sở hữu.

Cả lớp thêm một trận cười đau bụng nữa.

Ba ngày trôi qua vạch trắng đó quả nhiên có uy lực ghê gớm bất khả xâm phạm không ai phá vỡ được kể cả người tạo ra.

Sự quan tâm là “chìa khóa” giải mã “ranh giới”.

Hôm đó, nó bị sốt nặng, toàn thân đổ mồ hôi, mặt mày xanh tái lại nằm gục xuống bàn. Cả lớp đang nghe cô giáo giảng bài chẳng ai để ý đến nó cả. Một giọng nói nhẹ nhàng: “Bạn làm sao vậy?”

Nó không ngờ con nhỏ đó quan tâm mình.

“Không sao. Mình không chết được đâu. Bạn yên tâm!” - Nó cố tỏ ra lạnh lùng.

Nhưng nhìn vẻ mặt lo lắng của con nhỏ, nó chạnh lòng. Nó cảm thấy xấu hổ

vì những hành động mà nó gây ra.

Lớp học vẫn im ắng ngoài tiếng giảng bài của cô. Lần đầu tiên nó nhìn kĩ đứa con gái. Con nhỏ có làn da ngăm ngăm, mặt trái xoan má lúm đồng tiền, mái tóc đen bóng bồng bềnh...Thật đẹp - Nó cười.

- Bạn tên gì? - Nó hỏi.

- Mình tên Hồng.

- Hồng. Cái tên đẹp đấy!!!

Thấy nó khen Hồng e thẹn quay mặt sang bên kia, hai gò má đỏ ửng lên ánh nắng rọi vào.

Nó gục xuống bàn...

...

Không biết đã ngủ bao lâu rồi khi mở mắt nó thấy mờ mờ hình bóng đang thấp thỏm không yên của Hồng cứ đi qua đi lại bên cửa sổ.

- Nằm im. Bác sĩ nói không được cử động. - Hồng hoảng hốt.

- Hóa ra đang trong bệnh viện à? - Nó bình thản trả lời.

Cha mẹ khi nghe giọng nó vội chạy vào.

- Thăng quý, cười cái gì. May nhờ Hồng hét lên thầy đưa xuống đây kịp. Không thì....

-Hồng là ân nhân của mình rồi. - Nó cười cười.

- Thấy bạn gặp nạn thì ai cũng vậy thôi. - Hồng đáp thản nhiên. - Không sao là tốt rồi! Hồng về đây. Con chào cô chú!

- Chào con!

Toàn thân nó mệt rũ rời. “Áng mây Hồng đang lững lờ trôi về núi”....

Nó tìm được “ánh sáng” trong bức tranh màu nhiệm. Nó thay đổi nhanh như chong chóng đang quay trong gió trên một ngòi đồi. Chong chóng đủ màu sắc...Hồng, đỏ, tím, vàng...

Hôm nay, nó đi học lại, khác với mọi ngày nó hớn hờ đảo mắt nhìn khung cảnh xung quanh mình. Cỏ cây hoa lá, mái trường, ngay cả áng mây xa tít chân trời...nó cũng không để vụt khỏi tầm mắt...

Những ngày sau đó, những trang giấy trắng sau tập vở là những câu thơ do nó tự sáng tác. Nó không còn thiết tha gì đến bài giảng của thầy cô nữa. Trong lớp học, nó nhìn xa xăm qua khung cửa kính. Ánh mắt nó nhìn thấu tận trời xanh xuyên qua không gian, thời gian. Nó lắng nghe thật sâu từng âm thanh phát ra trong ngọn gió thu hồn nhẹ trên vòm lá...Nó tưởng tượng những gì ngọt ngào nhất có thể, để viết lên những câu thơ “tuyệt bút” dành tặng cho Hồng.

Có một lần, đang gởi hồn phía chân mây thì thầy gọi nó đứng dậy lên bảng làm bài tập.

- Nguyễn Nhật Nam, lên bảng làm bài tập về nhà

- Dạ...dạ !Thưa thầy...em không làm được.

Điểm 0 đầu tiên cho bài thơ số 8. Nó buồn lắm những nghĩ đến viễn cảnh được nắm tay Hồng tung tăng trên con đường phía trước. - Nó cười trong lòng.

- Nam sao lại không lo học hành mà suốt ngày viết cái gì không vậy? - Hồng nhăn nhó.

Biết nói làm sao, chẳng lẽ nói là tôi đang viết thơ tình tặng bà ư! Nó gãi đầu cười không nói gì.

Rồi điểm 1, 2, 3...cho những bài thơ tiếp theo. Nó vẫn bình thường nhưng lúc này Hồng không nhìn được nữa.

- Đưa tập vở đây xem ông viết cái gì mà không lo học nào? - Hồng quay sang giật tập vở nó.

- Bí mật. - Nó giật lại.

- Bí mật cái gì, đưa đây. - Hồng giật mạnh hơn.

- Đã bảo là bí mật mà.

Thấy cả lớp nhìn, thầy ngừng giảng bài cả hai mới hết giật quẩy vờ. Đứng dậy xin lỗi thầy và cả lớp. Ngồi xuống. Không ai nói với ai tiếng nào nữa. Thầy cũng chẳng quan tâm là có chuyện gì chỉ nói vài câu trách móc rồi tiếp tục bài giảng.

Và đương nhiên, “văn thơ bí mật” vẫn chưa bị bại lộ.

Một phút bất cần “bí mật văn thơ” được phơi bày.

Sắp thi giữa kỳ nó nhờ Hồng viết những bài giảng của thầy cô mấy ngày nó nghỉ vì ốm. Nó quên mất những văn thơ được viết sau tập vở. Nó坦然 nhiên đưa Hồng cuốn vở có những bài thơ “bí mật” kia. Về đến nhà nó mới nhớ ra nhưng đã muộn. Nó cầu nguyện Hồng sẽ không biết được những câu thơ nó viết.

Thật không may cho nó, Hồng đã đọc và biết tất cả những gì bấy lâu nay nó xem là “Bí mật”.

- Nam, ông...lâu chưa? - Hồng ngượng ngùng.

- ...Lâu rồi - Nó ấp úng.

- ...thì cứ nói, làm gì mà thờ thần mây gió làm chi. - Hồng trêu yêu.

- Ai dám nói - Nó bực tức gãi đầu.

- Nhất như thỏ ấy - Hồng cúi mặt xuống cười rúc rích.

Nó và Hồng thành một đôi.

Hạnh phúc như trong tranh tan biến một phút. Một phút duy nhất nó biết sự thật phũ phàng. Người mà nó yêu thương thật ra là chị họ của mình.

- Hồng, sao vậy?

- Chóng mặt quá Nam ơi.

- Thừa thầy bạn Hồng bị ốm.

- Ai xưng phong chờ bạn Hồng về. - Thầy cuống cuống.

Đây là cơ hội tốt để thể hiện sự quan tâm của mình với Hồng đồng thời lấy cảm tình với bố mẹ Hồng. Một công đôi việc - Nó thầm nghĩ.

Suốt đoạn đường, nó hăng hái đạp theo sự chỉ dẫn của Hồng. Đạp mãi! Với ý nghĩ làm sao để thể hiện mình trước bố mẹ Hồng. Nó không thấy mệt kể cả dốc, ổ gà đang làm chậm vòng xe.

- Tới rồi, chạy xe gì mà hùng hục hùng hục thế?

- Sợ Hồng mệt nên đạp nhanh chút, không sao.

Nó bước xuống, dìu Hồng vào nhà.

- Cảm ơn con!

- Không có gì đâu ạ!- Nó cười tươi rói - Hồng mệt thì nghỉ đi cho khỏe, Nam về đây.

- Khoan!

- Hai bác gọi gì con ạ!

- Nhìn con quen lắm! Con ở đâu? Con ai?

- Dạ, con là con của ông Hạnh ở thôn 1 ạ!

- Ông nội con có phải là ông Thắng không?

- Dạ, phải!

- Trời,mày không biết tao thật hả! Mày gọi tao bằng cô, gọi Hồng bằng chị

đó!

-Thật không ạ! - Nó cố gắng hỏi thật kĩ.

Nó không nghe nhầm, chính bố mẹ Hồng nói vậy, nó nên vui hay nên buồn?

“Phải chi, “ranh giới” kia mãi bí ẩn, phải chi, “văn thơ bí mật” không bị Hồng phát hiện.

Mặt trời đã lặn từ lâu.